

Sygn. akt: III AUa 354/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Padarewska - Hajn

Sędziowie: SSA Jacek Zajączkowski (spr.)

SSO del. Joanna Kasicka

Protokolant: st.sekr.sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2014 r. w Łodzi

sprawy **J. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt: VIII U 5875/13;

1. oddala apelację;

2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi adwokatowi J. K. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w drugiej instancji.

Sygn. akt III AUa 354/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 grudnia 2013r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie J. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 9 maja 2011r., odmawiającej przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zapadło w następującym stanie faktycznym:

J. M. ur. (...), z zawodu jest kierowcą mechanikiem, ukończył przyzakładową szkołę zawodową.

W dniu 14 marca 2011r. J. M. złożył wniosek o emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Organ rentowy uznał za udowodnione 27 lat, 3 miesiące i 25 dni stażu pracy, w tym w warunkach szczególnych 1 rok, 6 miesięcy i 28 dni (od 1 lipca 1967 roku do 19 września 1968 roku oraz od 25 czerwca do 31 października 1991 roku). Organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w okresie od 23

października 1970 roku do 24 lipca 1972 roku, od 9 sierpnia 1972 roku do 6 kwietnia 1974 roku, od 10 maja 1974 roku do 29 lutego 1976 roku oraz od 8 marca 1976 roku do 16 października 1990 roku, ponieważ wskazane w przedłożonych angażach stanowiska pracy nie występują w wykazie prac zaliczanych do szczególnych warunków.

Od 1 września 1964 roku do 19 września 1968 roku J. M. był zatrudniony w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) II Oddział w Ł.. W tym w okresie od 1 lipca 1967 roku do 19 września 1968 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych wymienionym w dziale XIV poz. 16 punkt 2 wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z 29 czerwca 1983 roku w sprawie pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach.

W okresie od 19 września 1968 roku do 17 września 1970 roku wnioskodawca odbył zasadniczą służbę wojskową.

W okresie od 23 października 1970 roku do 24 lipca 1972 roku J. M. był zatrudniony w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) I Oddział w Ł.. W dniu 22 października 1970 roku powierzono mu obowiązki montera samochodowego z obowiązkiem stawiennictwa w pracy w dniu 23 października 1970 roku i na takim też stanowisku zatrudniony był już do końca pracy w tym zakładzie. Wykonywał między innymi czynności mechanika, wymieniał oleje, płyny, naprawiał również gaźniki i układy wtryskowe. Napraw przeważnie dokonywał w kanale remontowym, choć nie wszystkich.

W okresie od 9 sierpnia 1972 roku do 6 kwietnia 1974 roku wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w Ł.. W dniu 8 sierpnia 1972 roku powierzono mu obowiązki montera samochodowego z obowiązkiem stawiennictwa w pracy w dniu 9 sierpnia 1970 roku i na takim też stanowisku zatrudniony był już do końca pracy w tym zakładzie. W trakcie zatrudnienia naprawiał między innymi gaźniki i układy wtryskowe, przeważnie pracował w kanałach remontowych.

Od 10 maja 1974 roku do 29 lutego 1976 roku J. M. pracował w Przedsiębiorstwie (...) I Oddział w Ł.. Przez cały ten okres zatrudnienia pracował na stanowisku mechanika pojazdów samochodowych. W trakcie zatrudnienia naprawiał między innymi gaźniki i układy wtryskowe, przeważnie pracował w kanałach remontowych.

W okresie od 8 marca 1976 roku do 16 października 1990 roku wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) w Ł.. Początkowo nie pracował zgodnie ze swoim wykształceniem, bowiem w dniu rozpoczęcia pracy, tj. 8 marca 1976 roku, powierzono mu obowiązki ślusarza remontowego. W czerwcu 1976 roku wykonywał już obowiązki montera w dziale energetycznym. Pracował wówczas przy wentylatorach, między innymi wymieniał łożyska, silniki, łopaty i paski klinowe - inni pracownicy naprawiali silniki. Z dniem 16 września 1976 roku przeniesiono go z działu energetycznego do działu transportu na stanowisko montera maszyn i urządzeń, gdzie zajmował się wózkami akumulatorowymi. Z dniem 1 listopada 1976 roku powierzono mu formalnie obowiązki montera maszyn i urządzeń (mechanika wózków). Wówczas między innymi wymieniał i naprawiał akumulatory, wymieniał płyny i pompy, naprawiał silniki i sprężarki. Zdarzało mu się również naprawiać samochody. Niektóre z wykonywanych zadań wymagały pracy w kanałach remontowych. Z dniem 1 kwietnia 1990 roku powierzono mu obowiązki robotnika magazynowego w magazynie barwników - wówczas między innymi rozdzielał chemię, dzielił ją na kilogramy, ważył i przewoził ją na działu.

W Zakładzie (...) w Ł. w latach 1974 - 1991 był zatrudniony również E. T., którego obowiązki były podobne do zadań wykonywanych przez J. M.. E. T. otrzymał świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, z którego wynika, że w trakcie zatrudnienia w Zakładzie (...) w Ł. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 15 września 1975 roku do 31 sierpnia 1982 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach przy naprawie pomp wtryskowych i gaźników do silników spalinowych na stanowisku mechanika samochodowego, a także w okresie od 1 września 1982 i do 30 czerwca 1991 roku przy opróżnianiu, oczyszczaniu i wymianie stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych, tj. prac na stanowisku mechanika samochodowego wymienionym wykazie A dziale XIV poz. 14 punkt 1 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i

Lekkiego Nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że J. M. nie przysługuje prawo do emerytury przewidzianej w art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009r., poz. 1227 – tekst jednolity późn. zm.), ponieważ nie legitymuje się on wymaganym 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach.

Odnosząc się do spornych okresów zatrudnienia od 23 października 1970r. do 24 lipca 1972r., od 9 sierpnia 1972r. do 6 kwietnia 1974r., od 10 maja 1974r. do 29 lutego 1976r. i od 8 marca 1976r. do 16 października 1990r. Sąd Okręgowy podniósł, że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że wprawdzie odwołujący wykonywał pracę odpowiadającą jednemu z rodzajów prac wymienionych w wykazie A, dział XIV „Prace różne”: bezpośrednia obsługa stacji sprężarek (poz. 9), prace w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych (poz. 13), prace przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych (poz. 14), praca w kanale remontowym przy naprawie pojazdów mechanicznych (poz.16), oraz prac wymienionych w wykazie A dziale IV „W chemii”: prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych – pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych (poz. 40), jednakże z uwagi na to, że praca ta nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie może zostać uznana za pracę w warunkach szczególnych. Tym samym, w ocenie Sądu, odwołujący nie wykazał w toku postępowania, że legitymuje się 15-letnim okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych, dlatego też nie było podstaw do przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury, a odwołanie podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹ § 1 k.p.c.

W apelacji ubezpieczony, reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, zaskarżył ten wyrok w całości, zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie § 2 ust. 1 w związku z § 4 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przez niewłaściwą wykładnię tych przepisów polegającą na niesłusznym uznaniu, że: a) użyte w tych przepisach pojęcie „prac wymienionych w wykazie A” jest tożsame z pojęciem „pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze” podczas, gdy to ostatnie pojęcie jest tożsame z zatrudnieniem - czyli z pracą w rozumieniu przepisów Kodeksu Pracy rozumianą jako ciągły proces na który składają się poszczególne czynności - czyli prace wykonywane w ramach stosunku pracy, a pojęcie „prac wymienionych w wykazie A” oznacza poszczególne czynności - prace składające się na proces pracy,

b. określony w tym przepisie wymóg wykonywania pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy oznacza wymóg wykonywania nieprzerwanie „prac wymienionych w wykazie A” podczas, gdy w praktyce nie ma takiego stanowiska pracy na którym wykonywanie pracy - czyli zatrudnienia polegałoby na ciągłym wykonywaniu tylko tych prac, które są określone w wykazie A do rozporządzenia, a więc w przypadku mechanika samochodowego, np. na ciągłym przebywaniu przez niego w kanale naprawczym, czy też ciągłych naprawach samych tylko gaźników lub pomp wtryskowych, podczas, gdy faktycznie praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia oznacza pracę - czyli zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy w trakcie, którego to zatrudnienia pracownik wykonuje stale, tzn. każdego dnia tego zatrudnienia prace - czyli czynności wymienione w wykazie A do rozporządzenia, a więc czynności narażające go na oddziaływanie szkodliwych czynników środowiska pracy, przy czym wykonywanie stale tych czynności nie oznacza wyłącznie wykonywanie takich czynności przez 8 godzin dziennie nieprzerwanie lecz oznacza, że prace te są wykonywane przynajmniej przez przeważający czas pracy każdego dnia zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy;

2. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 316 § 1 k.p.c. przez niesłuszne przyjęcie, że do udowodnienia pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze konieczne jest wykazanie tego faktu dokumentami i to nawet w sytuacji, gdy z przyczyn niezależnych od Wnioskodawcy nie zostały zachowane przez zakład

pracy jego akta osobowe i dokumenty związane z jego zatrudnieniem w poszczególnych okresach i w poszczególnych zakładach pracy.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania oraz przyznanie kosztów zastępstwa procesowego wnioskodawcy w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Zdaniem apelującego, odnosząc się do realiów niniejszej sprawy, trudno byłoby przyjąć, że istnieje zawód, czy stanowisko pracy, na którym wykonywanie zatrudnienia oznaczać miałyby stałe wykonywanie wyłącznie tych jednorodnych czynności, które są wymienione w wykazach rozporządzenia.

Trudno byłoby przyjąć, że istnieje zawód lub stanowisko mechanika pojazdów, którego praca polegać miałyby wyłącznie albo na wykonywaniu napraw w kanałach, albo na naprawie gaźników, czy pomp wtryskowych i na niczym innym ponadto. Z doświadczenia życiowego wiadomo bowiem, że zawód mechanika samochodowego polega na wykonywaniu każdych napraw jakie są w danym czasie konieczne, a nie na selektywnym wykonywaniu tylko takich czynności jakie są określone w wykazie A, dział XIV pkt 14 i 16.

Tak restrykcyjna interpretacja § 2 ust. 1 rozporządzenia jakiej dokonał Sąd I instancji prowadziłyby nie tylko do uczynienia większości jego zapisów martwymi, ale do oczywistego pokrzywdzenia osób uprawnionych. Mechanik samochodowy pracujący przez 8 godzin dziennie, z czego 5 godzin spędza na naprawach w kanale, 1 godzinę na naprawach gaźników i pomp wtryskowych, a resztę czasu na naprawach silników w narażeniu na oddziaływanie olejów i smarów nie mógłby być uznany za pracującego w warunkach szkodliwych, bo dwie godziny wykonywał prace mniej szkodliwe, ale nie wymienione w żadnym wykazie rozporządzenia. Mechanik, który pracując cały dzień w kanale zostałby oddelegowany pod koniec dnia do wymiany żarówki w samochodzie traciłby prawo do zaliczenia tego dnia o pracy w warunkach szkodliwych, bo wszak nie cały czas spędził w kanale lecz szedł z niego na pół godziny żeby dokonać innej naprawy samochodu poza kanałem, która to czynność nie mieści się w wykazie prac szkodliwych zawartych w rozporządzeniu. Pojęcie stałości pracy wykonywanej w szczególnych warunkach nie może być utożsamiane z pojęciem wykonywania w jej trakcie tylko i wyłącznie prac określonych w wykazach rozporządzenia. Stała praca - czyli stałe zatrudnienie wykonywane w szczególnych warunkach oznacza bowiem stałe, tzn. codzienne wykonywanie prac - czyli czynności określonych w wykazach do rozporządzenia, a nie wykonywanie tylko i wyłącznie takich czynności. Wnioskodawca pracując jako mechanik samochodowy w przedsiębiorstwach transportowych i wykonując codziennie przeważnie czynności określone w wykazie A, Dział XIV, pkt 14 oraz pkt 16 rozporządzenia, ale nie wyłącznie takie czynności - jak to wynika z istoty pracy mechanika samochodowego - spełnia warunki do uznania tej jego pracy za pracę polegającą na codziennym wykonywaniu przez większość dnia pracy czynności, tzn. prac określonych w Wykazie A, Dział XIV, pkt 14 oraz pkt 16 rozporządzenia.

Podobnie należy ocenić pracę w (...) na stanowisku montera maszyn i urządzeń, gdzie apelujący pracował naprawiając wózki akumulatorowe w kanałach, przy naprawach gaźników zamontowanych w tych wózkach napędzanych silnikiem spalinowym, przy obsłudze akumulatorów do wózków elektrycznych, naprawach stanowiących element obsługi sprzężarek itp. czynnościach. Także jego praca w charakterze robotnika w magazynie barwników, polegająca na rozwożeniu i aplikowaniu barwników do maszyn barwiących spełniała kryteria „prac przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych” (Dział A, Wykaz VII pkt 4) albowiem barwienie jest ostatnim elementem procesu produkcyjnego polegającego na wykańczaniu wyrobu włókienniczego.

W apelacji podniesiono również, że fakt, iż dokumenty pracownicze wnioskodawcy nie zostały zachowane przez zakłady pracy, w których był zatrudniony, nie może obciążać wnioskodawcę, ani pozbawiać go prawa do udowadniania swych racji „przy wykorzystaniu dostępnych środków dowodowych”, a więc zeznań świadków i własnych wyjaśnień.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny co do zasady zgadza się z argumentami apelacji, że rzeczą niemożliwą jest, aby mechanik samochodowy pracował non stop w kanale, i że tylko tak wykonywana praca może być zaliczona do szczególnych warunków w myśl przepisów wykazu A dział XIV poz. 14 i 16 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Istota pracy mechanika samochodowego sprowadza się bowiem tego, że napraw pojazdów mechanicznych dokonuje zarówno w kanale remontowym jak i poza nim, w zależności od konkretnego przypadku.

Niezależnie jednak od powyższego zauważyć należy, że przewidziane w art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153 z 2009r., poz. 1227 – tekst jednolity ze zm.) prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym niż powszechnie przyjęty stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 cyt. ustawy emerytalnej, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób ścisły i gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo.

Zgodnie z treścią art. 184 cyt. wyżej ustawy, ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy, tj. po ukończeniu 60 lat, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy – na dzień 1 stycznia 1999r. osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) – 15 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy o którym mowa w art. 27 ustawy, to jest 25 lat. W myśl § 2 w/w rozporządzenia okresy pracy uzasadniające prawo do wcześniejszego świadczenia emerytalnego to okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywana jest stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Zasadniczą zatem przesłanką warunkującą nabycie prawa do wcześniejszej emerytury jest udowodnienie co najmniej 15 lat pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, co następuje przede wszystkim przez świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych i to mimo tego, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych, jak każdy dokument nieurzędowy w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., podlega kontroli zarówno co do prawidłowości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. W niniejszej sprawie wnioskodawca nie przedstawił świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach w spornych okresach. Przy czym decydujący dla rozstrzygnięcia sprawy jest okres zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł. od 8 marca 1976r. do 16 października 1990r., albowiem nawet zaliczenie pozostałych okresów zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach nie uprawniałoby wnioskodawcy do wcześniejszej emerytury.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, J. M. w trakcie zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł. od 8 marca 1976r. do 16 października 1990r. zajmował różne stanowiska. Początkowo pracował jako ślusarz remontowy, a niedługo później powierzono mu obowiązki montera maszyn i urządzeń w dziale energetycznym. Zajmował się wówczas między innymi pracą przy wentylatorach, wymieniał łożyska, silniki, łopaty i paski klinowe. Następnie z dniem 16 września 1976 roku J. M. został przeniesiony z działu głównego energetyka do działu transportu na stanowisko montera maszyn i urządzeń, w tym montera wózków akumulatorowych. Wówczas między innymi wymieniał i naprawiał akumulatory, wymieniał płyny i pompy, naprawiał silniki i sprzężarki, okazjonalnie również samochody. Zadania te wymagały czasem pracy w kanałach. Od 1 kwietnia 1990 roku wnioskodawca pracował jako robotnik magazynowy w magazynie barwników. Wówczas między innymi rozdzielał chemię na działy, dzielił ją na kilogramy, ważył i przewoził. Praca wykonywana przez ubezpieczonego w tym czasie nie spełniała zatem przesłanek wskazanych w wykazie A dziale XIV, poz. 9,13,14 i 16 oraz w dziale IV poz. 40 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. i nie może być zakwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach. Warunek ten jest bowiem spełniony, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku stale, to jest ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach i nie wykonuje przy tym innych czynności pracowniczych nie będących pracą w takich warunkach. Tylko bowiem okresy wykonywania zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy wypełniają kryterium uznania pracy o cechach znacznej szkodliwości dla zdrowia lub znacznego stopnia uciążliwości, lub wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Stałe

wykonywanie takich prac oznacza, że krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku) lub okresowe, a nie stałe świadczenie pracy wyklucza dopuszczalność uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach wskutek niespełnienia warunku stałej znacznej szkodliwości dla zdrowia lub stałego znacznego stopnia uciążliwości wykonywanego zatrudnienia (por. postan. SN z 3.10.2008r. II UK 133/08, LEX nr 658191, wyrok SN z 4.06.2008r. II UK 306/07 OSNP 2009/21-22/290).

Sąd Apelacyjny miał na uwadze fakt, że dokumenty pracownicze wnioskodawcy nie zostały zachowane i ta okoliczność nie obciąża wnioskodawcy ani też nie pozbawia go prawa do udowadniania swych racji przy wykorzystaniu dostępnych środków dowodowych, w tym z osobowych źródeł dowodowych. Ubezpieczony na potwierdzenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł. przedstawił dowód z zeznań świadka E. T., który pracował w tym czasie z wnioskodawcą i którego obowiązki były podobne do obowiązków wykonywanych przez J. M.. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, podobieństwo obowiązków nie oznacza ich tożsamości, mogły bowiem być one wykonywane w różnym natężeniu, czy też w różnych okresach. Ponadto, E. T. – w przeciwieństwie do odwołującego - dysponuje świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach obejmującej nie całość ale pewien okres jego pracy w (...). Fakt ten przemawia również za stwierdzeniem, że w przeciwieństwie do E. T., wnioskodawca prace wskazane w wykazie A rozporządzenia nie wykonywał w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy, i dlatego nie otrzymał świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji wszechstronnie rozważył zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i ocenił go w granicach swobody wyznaczonych w art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, a Sąd Apelacyjny w Łodzi podziela to stanowisko, że z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638; 21 listopada 2001r., II UKN 598/00, OSNP 2003/17/419; 4 czerwca 2008 r., II UK 306/07, lex nr 494129). Nadto w wyroku z dnia 21 listopada 2001r., II UKN 598/00, Sąd Najwyższy podkreślił, że o uprawnieniu do emerytury na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.), decyduje łączne spełnienie przez pracownika wszystkich warunków określonych w tym przepisie, a nie jego przekonanie, że charakter lub warunki pracy wystarczają do uznania jej za wykonywaną w szczególnych warunkach.

Reasumując, ubezpieczony nie wykazał, że w spornym okresie swego zatrudnienia wykonywał pracę w warunkach szczególnych, tym samym nie udowodnił 15 – letniego okresu takiej pracy i nie spełnił warunku do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Z tych też względów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w drugiej instancji Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 i § 2 ust. 3 oraz § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity - Dz. U. z 2013r., poz. 461).